

บทที่ 1

"ชอบเหรอ"

เสียงที่จู่ๆ ก็ดังขึ้นจากด้านหลังทำเอาวิวันดาผู้ซึ่งกำลังจกดจ่ออยู่หน้าตู้เครื่องประดับในร้านสะดุ้งเฮือก เธอกำลังตั้งใจสร้อยข้อมือที่ทำจากพลหัตถ์นมดูขาวสะอาดตัดกับส่วนที่ประดับด้วยหินเทอร์ควอยซ์สีฟ้าเข้มสดใสซึ่งไม่ได้สนใจอะไรรอบข้างมากนัก หญิงสาวหันขวับไปมองตามสัญชาตญาณเสียมากกว่าจะสนใจว่าเป็นเสียงของใคร และก็ต้องแปลกใจมากไปกว่าเดิมเมื่อเห็นว่าคนที่กำลังยืนยิ้มอยู่นั้นคือชายหนุ่มที่เกือบทุกคนในคณะที่เธอเรียนอยู่รู้จักดี

...มาเรียส

เขาเรียนอยู่ปีสี่...ซึ่งเป็นปีสุดท้ายก่อนจะเรียนจบคอร์สควบปริญญาตรี-โท ส่วนเธอเพิ่งจะเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ในปีแรก ถึงแม้ว่าจะเรียนอยู่คณะเดียวกันแต่ก็เรียกได้ว่าอยู่กันคนละโลก เขาเป็นคนดัง ขณะที่เธอเป็นนักเรียนแสนธรรมดาที่แทบจะไม่มีใครรู้จัก

วิวันดาไม่เคยเห็นมาเรียสใกล้ขนาดที่...หากเอื้อมมือออกไปก็สามารรถสัมผัสตัวเขาได้แบบนี้มาก่อน จึงอดไม่ได้ที่จะลอบพิจารณา

อย่างตั้งใจโดยไม่รู้ตัว

ใบหน้าของผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าหล่อคมไร้ที่ติราวกับศิลปิน มือหนึ่งบรรจงปั้นแต่ง ผมสีน้ำตาลทองของเขาดูอ่อนนุ่มเหมือนไหม สะท้อนกับแสงอาทิตย์ยามเย็นเป็นประกาย ดวงตาสีฟ้าน้ำทะเลพราว ระบายใต้แพขนตาหนาเป็นสีฟ้าเข้มจัดแบบสีของทะเลแถบเมดิเตอร์เรเนียน ดูลึกล้ำไม่ต่างอะไรกับหินเทอร์คอยซ์บนสร้อยข้อมือเส้นที่เธอเพิ่งละลายตามมาเมื่อไม่กี่วินาทีก่อน เขาตัวสูงกว่าเธอสักฟุตได้กระมัง ลำตัวหนา บึกบึนแบบนักกีฬา

เห็นอย่างนี้แล้วหญิงสาวก็ไม่แปลกใจอีกต่อไปที่เธอจะได้รับ การกล่าวขวัญว่าเป็นหนุ่มหล่ออันดับต้นๆ ของมหาวิทยาลัย แถมยังมีชื่อเสียงด้านเนื้อหอมและเจ้าชู้อย่างหาตัวจับได้ยากเสียด้วย

"ว่าไงล่ะ" เขาถามซ้ำอีกครั้งเมื่อเห็นเธอยื่นเฉย

วิวันดากะพริบตาอย่างแปลกใจ เธอไม่เคยได้รับการแนะนำให้รู้จัก เขามาก่อน และเธอก็แน่ใจว่าไม่เคยคุยกับเขาเลยแม้สักครั้งคำ ไม่เคย กระทั่งเอ่ยคำทักทายอย่าง 'เฮ้' 'สวัสดี' หรือ 'ลาก่อน' ตามประสาคน คู่หน้าทีเดินสวนกันไปมาในคณะเสียด้วยซ้ำ

มาเรียสไม่ได้อึ้งฟังคำตอบ มือใหญ่คล้ำแดดจนเป็นสีน้ำตาลแดง อ่อนๆ เอื้อมไปหยิบสร้อยข้อมือเส้นนั้นขึ้นมาดูใกล้ๆ และรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนมุมของริมฝีปากบาง

"สีฟ้านี้...สีเหมือนตาของผม คุณว่าไหม"

คนถูกถามพยักหน้าน้อยๆ เป็นคำตอบ ยังคงไม่ยอมเชื่อว่า ชายหนุ่มกำลังพูดกับเธออยู่จริงๆ

"เหมาะกับคุณดีนะ จะซื้อหรือเปล่า"

วิวันดากะพริบตาอีกครั้ง เธอไม่แน่ใจหรือว่าสร้อยข้อมือเส้นนั้น เหมาะกับเธอจริงอย่างที่เธอพูดมากนัก้อยแค่นั้น แต่ที่หญิงสาวแน่ใจก็คือ แม้จะชอบสร้อยข้อมือเส้นนั้นมากแต่ไม่คิดจะซื้อมันเลยสักนิด จึง

สายหน้าเป็นการปฏิเสธ

มาเรียสเลิกคิ้วน้อยๆ และถามอย่างแปลกใจ "ทำไมล่ะ"

"มันแพงเกินไปค่ะ" สาวไทยตอบไปตามตรง

ป้ายที่ติดอยู่กับสร้อยข้อมือประดับหินเทอร์คอยซ์เส้นสวยนั้น บอกราคาเกือบหนึ่งร้อยเจ็ดสิบปอนด์ เป็นจำนวนเงินที่วิวันดาสามารถ ใช้กินอยู่อย่างประหยัดได้นานหลายสัปดาห์ เด็กกำพร้าจากต่างแดน อย่างเธอไม่มีเงินเหลือเพื่อที่จะเอามาฟุ่มเฟือยกับของสวยๆ งามๆ แบบนั้น

"น่าเสียดายนะ" เขาเอ่ยขึ้นลอยๆ โดยไม่ได้มองเธอ และยังคงมอง สร้อยข้อมือเส้นนั้นอยู่

"ค่ะ...น่าเสียดาย แต่ช่วยไม่ได้นี่ค่ะ" เธอตอบเสียงเบาพร้อมรอยยิ้ม งามๆ ก่อนจะก้มศีรษะให้เขานิดหนึ่งเป็นการบอกลา

วิวันดาเดินถึงมุกถนนและกำลังจะเลี้ยวอยู่แล้ว แต่ก็ต้องหยุดชะงัก อีกครั้งเมื่อรู้สึกว่ามีมือมาแตะที่ไหล่ พอหันไปก็พบใบหน้าหล่อเหลา ของคนที่เธอเพิ่งพูดคุยด้วยเป็นครั้งแรกเมื่อไม่กี่นาทีก่อนและเพิ่ง เดินจากมากำลังยิ้มให้อย่างแจ่มใส ยิ้มกว้างจนเห็นลักยิ้มที่กดปุ่มอยู่บน แก้มขวา

"รอเดี๋ยวลี"

"มีอะไรหรือค่ะ"

"ผมอยากให้คุณมาเป็นนางแบบให้หน่อย"

"ค่ะ"

หญิงสาวทวนคำอย่างงงวยเป็นที่สุด ถ้ามีใครสักคนให้เธอเดาว่า เขาจะพูดกับเธอว่าอะไร สิ่งที่เขาเพิ่งหลุดปากออกมาต้องเป็นสิ่งสุดท้าย ที่เธอคิดเดาเป็นแน่ เพราะวิวันดาไม่เคยคิดว่าตัวเองมีความโดดเด่น อะไรที่ตรงไหน ไว้ผมยาวเหยียดตรงธรรมดา ไม่ได้ย้อมหรือตัดให้

ทันสมัยแบบใครอื่น แต่งตัวก็แสนเซ็กซี่ แถมสวมแว่นสายตากรอบโตหนาเตอะ เธอสามารถหายตัวไปท่ามกลางฝูงชนได้โดยไม่มีใครสังเกตเห็น

"นางแบบอะไรกันคะ"

มาเรียสหัวเราะ ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ตหนังสือที่สวมอยู่ และหยิบกระดาษสีเคลือบมันยู่ยี่ หน้าตาเหมือนถูกตัดออกมาจากนิตยสารหรือเป็นใบปลิวอะไรสักอย่างส่งให้

วิวันดารับมาอย่างไม่เข้าใจนัก แต่ก็คลี่ออกดูแต่โดยดี

"มีการประกวดภาพถ่าย" ชายหนุ่มอธิบายง่าย ๆ ระหว่างที่เธอกำลังอ่านรายละเอียด

"หัวข้อ Dream Girl...นางในฝันนี่แหละหรือคะ" เธอเงยหน้าถามเบาๆ หลังจากที่ย่านจบแล้วและวางสีหน้าไม่ค่อยถูกนัก

เขาพยักหน้า "เป็นภาพชุดยี่สิบภาพ ผมอยากได้คุณเป็นนางแบบ"

คนที่เพิ่งถูกทาบถามให้เป็นนางแบบอย่างกะทันหันโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวก้มหน้าซ่อนพวงแก้มที่เริ่มจะซบสีชมพูเอาไว้ใต้ม่านผมสีดำราวขนของนกกาหน้าที่กึ่งตัวเป็นแพอยู่ด้านข้าง แล้วพับกระดาษแผ่นนั้นอย่างเรียบร้อยส่งคืนให้เขา ตอบเสียงแผ่ว

"คงไม่ได้หรอกค่ะ"

ดูเหมือนว่าคำตอบของเธอจะตรงกันข้ามกับคนที่กำลังรอคำตอบคาดหวัง

...ไม่เคยมีใคร...โดยเฉพาะผู้หญิง...ปฏิเสธคนอย่างมาเรียสมาก่อน

รอยยิ้มจางหายจากใบหน้าหล่อเหลา ความตึงเครียดเข้ามาแทนที่ คิ้วเข้มขมวดมุ่น ดวงตาสีฟ้าฉายแววไม่พอใจเด่นชัด น้ำเสียงในประโยคต่อมาห้วนจัด

"ทำไม"

วิวันดาเงยหน้าขึ้น ใช้ดวงตาสีดำสนิทสบตากับเขาอย่างสงบ "ฉันไม่ค่อยว่างค่ะ"

"ไม่ว่างทุกวันอย่างนั้นเชียวน"

"ค่ะ"

"วันเสาร์-อาทิตย์ด้วยนั้นหรือ"

"ค่ะ"

"ไม่ว่าง...ทำอะไร..." เขายิ้มเหยียด "...เดท...นั้นหรือ ผมจะไปขอ
อนุญาตแฟนของคุณให้"

ประโยคเอาแต่ใจนั้นทำให้หญิงสาวอดยิ้มออกมาไม่ได้ แต่มัน
ไม่ได้เป็นรอยยิ้มที่แจ่มใสสัก กลับมองดูเศร้าย่างประหลาด

"ฉันไม่ว่างพอจะไปเดทกับใครหรอกค่ะ อีกอย่าง...ฉันยังไม่มีแฟน"

ชายหนุ่มเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ "แล้วทำไม..."

"ฉันต้องทำงานค่ะ ไม่อย่างนั้นจะไม่มีเงินใช้ ฉันไม่มีสิทธิ์กู้เงินเรียน
ที่นี้อย่างพวกคุณ" หญิงสาวตอบรวดเดียวก่อนจะก้มลงมองเวลาจาก
นาฬิกาข้อมือเรือนเก่า "นี่ฉันก็ต้องไปแล้วล่ะค่ะ ไม่อย่างนั้นจะไป
ทำงานสายและเดือดร้อนเอาได้ สวัสดีตอนเย็นนะคะ" พุดจบเธอก็
หมุนตัวเตรียมเดินจากไปทันที

"เดี๋ยวก!"

วันดาหันกลับไปมองคนเรียก ไล่สายตามายังมือใหญ่ที่จับต้นแขน
ของเธอเอาไว้แน่น แล้วก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

"มีอะไรอีกค่ะ"

มาเรียสปลอ่ยมือออกจากแขนของเธอ กระซอกเสียงหัวเราะอย่างขัดใจ
"ผมจะจ้างคุณ"

"อะไรนะคะ"

"ผมจ้างคุณให้มาเป็นนางแบบ ชั่วโหม่งละสิบห้าปอนด์พอไหม"

ดวงตาสีดำสนิทของหญิงสาวที่ปกติก็ค่อนข้างจะโตอยู่แล้วขณะนี้
เบิกกว้างเป็นพิเศษ เน้นนานกว่าคำพูดจะหลุดลอดจากริมฝีปากได้

"คุณพูดเล่นแน่ๆ"

"คนอย่างผมไม่เคยพูดอะไรเล่นๆ ผมอยากได้คุณมาเป็นนางแบบ ผมตัดสินใจเรียบร้อยแล้ว" มาเรียสยิ้มเครียด พูดต่อด้วยเสียงเย็นชา "ถ้าคุณต้องการเงินและจำเป็นต้องทำงานมากขนาดนั้น ผมจะซื้อเวลาของคุณเอง"

วิวันตามองสีหน้าแข็งกระด้างและดวงตาที่ฉายแววมั่นใจจัดตามปราสาทคนที่ได้อะไรตามที่ตัวเองต้องการมาตลอดชีวิตอย่างซึ้งใจ

การเป็นนางแบบให้เขาคงจะไม่่ง่ายนัก และคงทำให้ชีวิตที่มหาวิทยาลัยของเธอยุ่งเหยิงไม่น้อย แต่จำนวนเงินที่เขาเสนอมานั้นช่างยั่วใจเหลือหลาย เพราะมันสูงกว่าค่าแรงที่ได้รับจากการเป็นพนักงานในร้านขายหนังสือช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์มาก เธอเองก็มีความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงิน

เมื่อเห็นหญิงสาวตรงหน้าล้งเล ชายหนุ่มก็หยิบเคาะกระดาษขึ้นมาเขียนอะไรขยุกขยิกลงไปและยื่นให้เธอ "เบอร์โทรศัพท์ของผม ถ้าตัดสินใจได้ก็โทรมา ผมจะรอจนถึงคืนวันเสาร์เท่านั้น"

วิวันดาร์ับกระดาษนั้นมาถือเอาไว้ "วันนี้วันศุกร์แล้วนะคะ"

"ก็ใช่ละสิ ผมรีบ จะรอถึงพรุ่งนี้เท่านั้น ถ้าคุณไม่ตกลงผมจะได้หานางแบบคนใหม่" เขาหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ "แต่ข้อเสนอดีๆ แบบนี้คุณคงจะไม่ปฏิเสธหรอกใช่ไหม"

มือเล็กเก็บเบอร์โทรศัพท์ของชายหนุ่มตรงหน้าใส่กระเป๋าเสื้อโค้ตด้วยความรู้สึกซึ่งอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ยากเย็น เหมือนตัวเองหดเล็กลงภายใต้สายตาที่เกือบจะดูแคลนนั้น แต่เธอก็ยังฝืนยิ้มออกมาจนได้ เงยหน้าบอกเขาด้วยเสียงซึ่งไม่ได้ล้นอย่างที่เจ้าตัวกลัวว่าจะเป็น

"ฉันจะลองคิดดู สำหรับวันนี้...ลาก่อนค่ะ"

"เดี๋ยว!"

มาเรียสยกมือขึ้นจับต้นแขนของหญิงสาวตัวเล็กตรงหน้าอีกครั้งอย่างลึมตัว

"มีอะไรอีกคะ" เสียงนั้นซ່อนแววรีบร้อนเอาไว้มิด "ฉันต้องรีบไปแล้วค่ะ"

"ชื่อคุณ...ผมยังไม่รู้จักชื่อของคุณเลย คุณชื่ออะไร"

"อ้อ..."

หญิงสาวหัวเราะออกมาเบาๆ อดนึกขุ่นไม่ได้ที่เขาคู่อยู่กับเธอเป็นนาน แถมชวนเธอเป็นนางแบบให้เขาโดยที่ไม่รู้จักเธอเลยสักนิด ไม่รู้กระทั่งเรื่องพื้นๆ อย่าง...ชื่อ

"วิวันดาค่ะ ฉันชื่อวิวันดา แต่จะเรียกว่าแวนดาก็ได้นะคะมาเรียส"

ชายหนุ่มยิ้มออกมานิดหน่อย ไม่แปลกใจนักที่เธอรู้จักชื่อเขาเพราะรู้ตัวดีว่าเป็นคนดังแค่ไหน เขาเอื้อมมือไปจับมือเล็กกว่าเอาไว้มือและวางตุ้กระดาดเล็กๆ ลงบนนั้นด้วยกิริยานุ่มนวลจนเกือบจะอ่อนโยน ชัดกับเสียงที่ค่อนข้างแข็งจนแทบจะเป็นประโยคคำสั่ง

"ผมจะรอโทรศัพท์จากคุณนะแวนด้า"

พูดแค่นั้นมาเรียสก็หมุนตัวและเดินจากไป ปะปนอยู่ท่ามกลางฝูงชนคลาคล่ำ ไม่นานร่างสูงของเขาก็หายไปจากสายตา

เลี้ยววินาทีที่วิวันดายืนงออยู่ตรงนั้นตามลำพังก่อนที่หญิงสาวจะเก็บตุ้กระดาดใส่กระเป๋าแล้วๆ ไม่มีเวลาให้ความสนใจอะไรกับมันมากนัก และรีบก้าวออกเดินไปขึ้นรถประจำทางอย่างแข่งกับเวลา เบียดเสียดยัดเยียดอยู่กับผู้ร่วมทางแปลกหน้ากลางมหานครลอนดอน

คืนนั้นกว่าวิวันดาจะเลิกงานจากการเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารในร้านอาหารไทยและกลับมาถึงบ้านได้ เข็มสั้นของนาฬิกาก็เคลื่อนตัวเลยวันเก่าไปชั่วโมงกว่าแล้ว ตะเกียกตะกายขึ้นบันไดถึงสี่ชั้นหญิงสาวก็หมดแรงจนแทบยกแขนขึ้นมาไขกุญแจห้องไม่ไหว พอเปิดประตูห้องได้เธอก็ทิ้งของทุกอย่างลงกับพื้นและถลาเข้าไปซบกับเตียงโซฟากลางห้องเกือบจะผล็อยหลับไปแล้ว แต่อะไรบางอย่างที่แวบเข้ามาใน

ความคิดทำให้เธอยันตัวลุกขึ้น กิ่งเดินกิ่งคลานกลับไปยังกองข้าวของที่ ถูกทิ้งระเกะระกะอยู่ข้างประตู หยิบกระเป๋าสะพายขึ้นมาวางบนตัก เปิด ออกค้นหาถุงกระดาษที่มาเรียสยัดเยียดให้เธอเมื่อตอนเย็น

เมื่อเปิดออกดูและเห็นสิ่งที่อยู่ข้างในวินดาก็บอกไม่ถูกว่าตัวเอง รู้สึกอย่างไร เธอไม่ได้ถึงกับรู้สึกประหลาดใจแบบผิดความคาดหมาย แต่ก็ได้แอบมีความหวังที่จะเห็นมันอยู่ในนั้น

กล่องเล็กๆ ในถุงกระดาษมีสร้อยข้อมือประดับหินเทอร์ควอยซ์อยู่ ข้างใน

...เป็นสร้อยข้อมือเส้นเดียวกับที่เธอติดใจ

อดไม่ได้ที่จะลองสวมมันเข้ากับข้อมือของตัวเองและยกมือนั้น แบนแก้ม แต่เพียงไม่กี่วินาทีเธอก็รีบถอดมันออก รู้สึกคล้ายกับว่ามันเป็น ถ่านไฟร้อนจัดที่จะไหม้ข้อมือ หญิงสาวเก็บมันเข้ากล่องแล้วสอดไว้ใน ถุงกระดาษตามเดิม จ้องมองมันราวกับเป็นของประหลาด หัวใจของเธอ เต็มผิตจังหวะอย่างไม่มีเหตุผลเมื่อนึกถึงรอยยิ้มสว่างจ้าและใบหน้า หล่อเหลาของคนให้ เลยไปถึงแววตาเป็นประกายโกรธจัดยามเธอตอบ ปฏิเสธ

...มาเรียส เขาทำแบบนี้...ทำไม

บทที่ 2

"มาเรียสคะ รอด้วย"

เสียงหวานใสที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำให้เจ้าของช้อลอบถอนหายใจ ออกมาอย่างเบือหน่าย เขาปิดประตูหน้าต่างของแฟลตที่อาศัยอยู่อย่างเบา มือก่อนจะเบือนหน้ากลับไปด้วยสีหน้าซึ่งไม่คิดจะปรุงแต่งให้ดู 'รับแขก' มากขึ้นกว่าเดิมแม้แต่น้อย น้ำเสียงยิ่งแสดงความ 'โล่งแขก' ชัดเจน

"มีธุระอะไรกับผมซารอน"

เสียงทักทายเย็นชาทำให้ท่วงท่าเฉิดฉายสดชื่นราวดอกไม้ที่เพิ่ง แยมกลีบของผู้มาใหม่เหี่ยวเฉาลงทันตา หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่ง ผม ซอยสั้นได้รูป กับรอยยิ้มหวานบนใบหน้าสวยเก๋ชนิดเป็นนางแบบ ได้สบายๆ ในชุดกางเกงยีนรัดรูป เสื้อแขนกุดเอวลอย คลุมด้วยโค้ตหนัง บางสีน้ำตาลอ่อนยาวถึงเข่าจะทำให้ผู้ชายทุกคนมองตามจนเหลียวหลัง แต่สำหรับมาเรียสแล้วกระทั่งทางตาเขายังไม่อยากจะเหลียวแล

"วันนี้คุณนัดว่าจะพาฉันออกไปช้อปปิ้ง จำไม่ได้หรือคะ" ซารอน ไม่พูดเปล่า เธอเร่งฝีเท้าเข้ามาใกล้และเกาะแขนของเขาเอาไว้แน่นด้วย กิริยาอดอ้ออน "ฉันอุตส่าห์เร่งวันเร่งคืนรอวันนี้"

มาเรียสสะบัดแขนของตัวเองให้หลุดจากการเกาะกุมอย่างไม่ยั้ง
รอยยิ้มเหยียดปรากฏขึ้นบนมุมริมฝีปากบาง ยกไหล่หนีดๆ

"ผมไม่ยกจะจำได้"

ผู้มาเยือนหน้าเสียว แต่ยังไม่ละความพยายาม "ตะ...แต่คุณสัญญา
แล้วนะคะมาเรียส หนักก็เลย..."

ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะพูดอะไรได้มากไปกว่านั้นชายหนุ่มก็แทรกขึ้น
เสียดก่อน "มาหาผมถึงที่แฟลตนี้มีเรื่องแค่นี้ใช่ไหม ถ้าใช้ก็กลับไปได้แล้ว
วันนี้ผมไม่ว่าง"

"คะ...คุณ!"

ซารอนตระหนกกับท่าทางของเขาจนพูดอะไรไม่ออก เลือดวิ่ง
หายไปจากผิวหนัง ริมฝีปากซึ่งเคลือบลิปสติกสีส้มเป็นประกายสีนระริก
มือขวาเงือขึ้นเร็วกว่าความคิด เป้าหมายของเธอก็คือแก้มซ้ายของคน
ตรงหน้า แต่เธอไม่ไหวพอ มือเล็กลงกว่าจึงถูกมือใหญ่ที่แข็งแรงราวกับ
คีมคีบจับเอาไว้มัน เสียงอุทานเบาๆ อย่างเจ็บปวดดังขึ้น

มาเรียสโหมหน้าเข้าไปใกล้กระซิบเสียงเสียดขาด นัยน์ตาแข็งกร้าว
แบบที่ตีความได้อย่างเดียวว่าเขาเอาจริง

"ผมขอเตือนคุณ อย่าทำอะไรโง่ๆ ให้ตัวเองไร้ค่าไปมากกว่านี้เลย
ซารอน"

น้ำตาใสๆ ที่เอ่อคลออยู่ในดวงตาของสาวสวยไม่ได้ทำให้คนมอง
ใจอ่อนลงเลยแม้แต่น้อย กลับสร้างความรำคาญมากขึ้นไปเสียอีก

"ถ้าอยากฟังให้ชัดๆ ละก็ ซารอน...ผมจะบอกให้ก็ได้ว่าผมเบื่อ
คุณแล้ว ต่อไปนี้ไม่ต้องมาให้ผมเห็นหน้าอีก"

"แสดงว่าตลอดเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา..." คนกำลังจะถูกทิ้งพูดขึ้น
ด้วยน้ำเสียงปนสะอื้น

และชายหนุ่มก็ต่อให้โดยไม่รอเธอพูดจบประโยค "...ผมสนุกมาก
เราสนุกกัน และมันก็จะจบลงแล้ว"